

Palmsöndagen

Sak. 9: 9-12; Fil. 2: 5-11; Matt. 26:36 – 27:54; Ps. 22:2, 7-8, 12-14

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Så har människan, på nytt, ställt om klockan. Antingen den ställs framåt eller vrids tillbaka, görs det i ett försök att ha kontroll. En timme framåt på våren för att snabbare komma i mål. En timme tillbaka på hösten för att ge människan ytterligare tid. Under gårdagens dygn iscensattes även det som kallas "Earth Hour" där vi uppmanas att släcka alla lampor under en timme. För att, som det heter, rädda världen.

Abba Moses frågade Abba Silvanos: 'Kan en människa börja på nytt varje dag?' Abban svarade: 'Om hon är en arbetare, kan hon börja på nytt varje timme'.¹

När vi firar liturgin går vi ut ur tiden. Det existerar ingen tid; inga klockor. Ingenting utanför är längre viktigt. Det är vi, folket, som tillsammans med Gudsmodern, alla heliga: helgon, änglar och martyrer får leva uppståndelsen. Det är vi, som sagt ja till livet, som får en försmak av himmelriket och som, inför Guds ansikte, förenas med Kristus genom Hans heliga blod. Det är i segerns namn; segern över döden, vi samlas.

Det kan kanske verka vara teater då vi, år efter år, på Palmsöndagen återskapar Jesu intåg i Jerusalem; lovsjunger Konungens ankomst i vetskäp om att dramat slutar med död på korset. Men det är inte teater. Det är, för oss människor, att vara levande deltagare i, låt oss för enkelhetens skull kalla det, livets lärobok. Att vara människa är inte att vara åskådare. Att vara människa är att delta; att ta del av och vara involverad i livet. I mer än en timme.

I Kyrkan rör vi oss ogenerat mellan tid och det som inte är tid; mellan det världsliga och det gudomliga. Vi måste befinna oss där, i varat, för att vittna om Guds avsikt med människan att hon skall ha evigt liv; bli gudomliggjord; det som gjordes möjligt genom Jesu födelse, lidande, död och uppståndelse.

Och nu har vi, i Kyrkans liturgiska år; i läroboken, kommit till det kapitel där vår Herre, Jesus Kristus, rider in i Jerusalem och hälsas som Messias, den utlovade och smorde; ett intåg som, för Honom, slutar på korset. Folket tror att det är en ny världslig kung som kommer inridande. Men Han vet att riket och segern är större än så. Han vet att Han skall korsfästas och stiga ner i dödsriket. Han vet att Han skall besegra döden och uppstå för att vi skall ha evigt liv. Människan tänker smått. Gud, vår himmelske Fader, vet större.

¹ Ökenfädernas tänkespråk

Den helige aposteln Paulus skriver i dagens episteltext om Jesu död på korset. Och det är inte det enda ställe i Skriften han gör det. I Apostlagärningarna, i Romarbrevet, till Korintierna och i Galaterbrevet skriver han om korsfästelsen som ju var en ohygglig metod att ta livet av människor. Det var också en avrättningsmetod som skulle tjäna till att ingjuta skräck i befolkningen att inte resa sig upp emot makten.

Jesus var inte ensam om att korsfästas. Faktum är att tusen och åter tusen hängdes upp på väggar, i träd och på kors. Nakna, hudflängda, mörbultade och upphängda till att plågas och långsamt dö; för alla att se och avskräckas och ta avstånd ifrån. Det är alltså, på ett vis, inte konstigt att lärjungarna; alla utom Johannes, flydde i skräck då det stod klart att deras Mästare skulle gå detta förskräckliga till mötes. Ingen av dem ville förknippas med den förnedring som korsfästelse innebar.

Med tanke på att korsfästelse på den tiden inte var något unikt så var det mycket märkligt att förkunna Jesu död på korset. Det skulle ha varit slutet på Evangeliets spridande innan det hade tagit fart. Om det inte hade varit för det faktum att något långt större skulle ske, nämligen att Kristus Jesus segrade över döden och åter stod upp ifrån det döda.

Korset skulle bli en symbol för att häckla jordisk makt, skräckvälde, blod och död. Korset blev en symbol för Guds seger.

Vi hörde profeten Sakarja förkunna hur Messias skulle komma: ”Se, din konung kommer till dig, rättfärdig och segerrik är han. Han kommer ödmjuk, ridande på en åsna, på en åsninnas föl.”²
”Och han skall tala frid till hednafolken.”³

Och Han kom. Folket ropade ”Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn! Frid i himlen och ära i höjden! Några fariseer i folkmassan sade då till honom: ’Mästare, säg åt dina lärjungar att tuga!’ Han svarade: ’Jag säger er att om de tiger, kommer stenarna att ropa.’”⁴

Nej, det är ingen teater. Det är ingen saga. Än idag hoppas människan på en världslig kung som skall komma för att ställa till rätta. Men Konungen kom och Han segrade. Det är fullbordat! Och om detta måste vi berätta, timme ut och timme in! Även om vi i mycket kan stämma in i Davids psalm, att ”alla som ser mig hånar mig, de spärrar upp munnen, de skakar på huvudet”⁵ så kan vi som döpta inte tuga. Tiger vi så slutar vi vara människor och då skall stenarna ropa.

² Sak 9:9

³ Sak 9:10

⁴ Luk 19:29-40

⁵ Ps 22:8